

၀ မျိုး

လိပ်ပြာသစ်ခရီး

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KY

အခန်း (၁)

လေယာဉ်ကြီးရဲ့ ပြတင်းမှန်မှ မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းတွေက မေ့ ရင်ထဲကို လှိုက်လှိုက် မောမော ခံစားမှုတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်သည်။ ။

အပေါ်က ဆီးမြင်နေရသော စိမ်းမှောင်သော သစ်ပင်တွေ၊ ရှုမြင်ကွင်းတွေအားလုံးက အမိ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရင်ခွင်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ ဟု မေ့ကို သတိပေးနေသလိုပါပဲ။

လှပသော မြင်ကွင်းတွေကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း မေ့ အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်လာတာ ‘လင်းလွန်းခေတ်’ ပုံရိပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သုံးနှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလသည် ဘာမှ မဟုတ်သလို တိုတောင်း လွန်းသည် ထင်ရပေမဲ့ ထိုသုံးနှစ်ကျော် ကာလမှာ မေ့အတွက်က အရာ ရာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

မေရဲ့ မာနတရားတွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကြိုးစားရယူခဲ့ရသော အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာ ခြင်းတို့ ကို မေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ထို အရာအားလုံးကို လင်းလွန်းခေတ်နှင့် လဲလှယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မေရဲ့ အပြင်းပြဆုံးသော ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ ။

‘အံ့ဖွယ်မေ’ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက မာနတရား။ ထို မာနတရားတစ်ခု တည်းနှင့် မေ အားလုံးကို စိန်ခေါ်ခဲ့ပါလား။

ပြင်းပြသော မာနစိတ်တွေနှင့် မေ လိုချင်သော ဘဝတစ်ခုအထိ ရ

အောင် ယူပြနိုင်ခဲ့တာ အံ့ဩ စရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ အံ့ဖွယ်မေအတွက်တော့ လောကကြီးကို အထက်စီးက ငုံ့ကြည့်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။

ဒီလိုဘဝကြီးကို ရောက်နိုင်ဖို့ အတွက် မေ မဆုတ်မနစ် ဇွဲရယ်၊ ကြိုးစားမှုနှင့် အချိန်ကာလ များ စွာကို နစ်မြုပ်ထားခဲ့ရသည် ။

တကယ်ဆို ဒါတွေအားလုံးဟာ အချစ်ဆိုသော အရာတစ်ခုအတွက် ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မေရဲ့ မာန်တင်းကာ ဒီဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော စေစားရာသည် အချစ်ကြောင့် ပဲလေ။

မေ့ နှလုံးသားကို ငြိတွယ်စေသော လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် ကြောင့်။

လွင့်မျောနေသော မေ့စိတ်အာရုံတွေကို လေယာဉ်မယ်လေးရဲ့ အသံချို့ချို့လေးက ဖြတ်တောက် ပစ်လိုက်သည် ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကြီးကို ရောက်ရှိတော့မည်တဲ့ ။

မေ့နှလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာက လှိုက်ခနဲ ခုန်လိုက်သော ရင်ခုန်သံတစ်ချက် ပဲ့တင်သွားခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါ။

ခေတ်ကို တွေ့မြင်ချင်လှပြီ။

ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှ မေ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုနေမည့်သူက ခေတ်မဟုတ်ပါ။ မေရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း နွယ်နီနီပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မေ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက နှုတ်ဆက်ကြိုနေ သော လူတွေထဲမှာ နွယ်နီနီကို မေ လှမ်းမြင်ရသည် ။ မေ မြင်သာအောင် ရှေ့ဆုံးက လက်ကလေး ဝှေ့ရမ်းပြနေသော နွယ်နီနီသည် မေ အမြင်အာရုံထဲမှာ မပြောင်းလဲသေးပါ။

အပြာနုနု ဘလောက်စံအင်္ကျီခါးရှည်လေးကို အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်တောင်းဘီလေးနှင့် နွယ်နီနီ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးသာသာ အထိပဲ ရှည်သော ဆံညိုလေးတွေကို နဖူးပြေပြေ လေးပေါ်အောင် သပ်တင်ပြီး သေသေသပ်သပ် ချည်နှောင်ထား၏။

အနားမရောက်ခင်မှာ ဘဲ နွယ်နီနီ နှုတ်ခမ်းလေးက ခေါ်သံလေးနှင့် အတူ မေ ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလာကာ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သည်။

“မေ နင် နင် တကယ်ပြန် လာပြီနော်၊ ငါ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရမ်းဝမ်းသာလိုက်တာ ဟယ်”

နွယ်နီနီ အသံလေးတွေ တုန်ခါကာ မျက်ရည်လေးတွေ ချက်ချင်းဝဲတက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်က မေ့ကို လေယာဉ်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း နွယ်နီနီ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့တာကိုတောင် ပြန်အမှတ်ရမိ၏။

“ငါအရမ်းပျော်တယ် မေရယ်။ နင် ဒီမြန်မာပြည်က ထွက်သွားတုန်းကလည်း ငါဒီလေဆိပ် ကို မျက်ရည်ကျပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်၊ အခု နင်ပြန်လာတော့လည်း ငါအရမ်းပျော်တယ် မေရယ်၊ ငါ အိပ်မက်မက်နေသလိုပဲ သိလား။”

နွယ်နီနီ မေ့ကို ရင်ချင်းအပ်ဖက်လိုက် ခွာလိုက်နှင့် ပြောလည်း ပြောမျက်ရည်တွေလည်း ကျနေသည်။

“နွယ်နီရယ် ကလေးကျနေတာပဲကွာ၊ လူတွေအများကြီးကြားမှာ ဒီလောက် ငိုနေရသလား မေ ပြန် လာပြီပဲ၊ မေနဲ့ နွယ်နီ နောက်ထပ်ခွဲစရာ အကြောင်းရင်းမှ မရှိတော့တာ”

“မေ နင် တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့ဆီ အပြီးပြန်လာတာနော်”

“ဪ နွယ်နီရယ်၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကြီးအောင်မြင်ပြီးဆုံးသွားပြီပဲဟာ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ငါ အဝေးကြီး သွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ တိတ်တော့နော် နင့်မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက် တော့”

တကယ့်ကို စိတ်ပျော့လွန်းသော သူငယ်ချင်းမလေးအကြောင်းကို
မေ သိတာမို့ ပခုံးကို သိုင်းဖက် ချောမိသည် ။
နွယ်နီမျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေနှင့် မျက်ရည်တွေကို
ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း ရင်း

“မေကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ အသည်းမာလွန်းတာကိုး”

နွယ်နီ စကားလေးတစ်ခွန်းက မေ ရင်ထဲအထိ အဖျားခတ် တုန်ခါ
စေအောင် ခံစားရ၏။ နွယ်နီလိုပဲ ထိုစကားလေးနှင့် ခေတ်
အမြဲတမ်းအပြစ်တင်နေကျ။

အခုလည်း နွယ်နီ နှုတ်က ခေတ်လိုပဲ အသည်းမာလွန်းတာကိုးတဲ့ ။
‘အံ့ဖွယ်မေ’ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်က အသည်းမာလွန်း၊ မာနကြီး
လွန်းသူ တစ်ယောက်လား။

နွယ်နီရယ် မေ့နှလုံးသားက ခံစားမှုတွေနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာလည်း
ချစ်တတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာ လဲ။ ခေတ်ကို မေ နှလုံးသားက မြတ်
နိုးစွာ ချစ်ခဲ့မိတယ်။

အဲဒီချစ်ခြင်းကြောင့်ပဲ မေ့ မာနတွေ ကြီးမားခဲ့တာ အပြစ်တဲ့ လား။

“နွယ်နီ တို့ သွားကြရအောင်နော်”

“အင်း သွားကြမယ် မေ၊ မေ့ကားပါတယ် လာ”

“ကိုယ် ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ရွေးပြီးရင် သွားကြမယ်လေ၊ လာ နွယ်
နီ”

နွယ်နီ လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ဦးသား ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော လက်တွေ ပြန်ဆုံဆည်းခဲ့မိပြီ။

မေ့ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသူဆိုလို့ ဘဝမှာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ နွယ်နီနီ ဆိုတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှင့် လင်းလွန်းခေတ် ဆိုသော ခေတ်ရယ်ပဲလေ။

အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် ပြန်ဆုံဆည်းရတော့မည့်အဖြစ်က နွယ်နီ ပြောသလို အိပ်မက် ဆန်နေတာ အမှန်။

တကယ့်ကို အိပ်မက်ကလေးပါပဲ ခေတ်။ လှပတဲ့ အိပ်မက်လေးကို မေနဲ့ ခေတ် မက်ခွင့် ရခဲ့ပြီ ဆိုတာ ...။

★

အခန်း (၂)

“မေ”

အခန်းတံခါးကို မခေါက်ဘဲ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် နွယ်နီ ခေါ်သံကြောင့် မေ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး လှဲနေရာက လူးလဲ ထလိုက်မိသည်။ ။

“ဝင်ခဲ့လေ နွယ်နီ၊ တံခါးလေးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ”

စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်ပြီး နွယ်နီ ဝင်လာသည်။ ။ ဝတ်ဆင်ထား သော ညဝတ်ဂါဝန်ပါးပါးလေးနှင့် ဆံနွယ်တွေကို ဖားလျားချထားသော နွယ်နီ ပြုံးပြရင်း

“အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား မေ”

“ဟင့်အင်း အိပ်လို့ မရဘူး၊ ဟိုတွေ့ ဒီတွေ့နဲ့ မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေတာ”

နွယ်နီ ခင်တင်ဆီကို လျှောက်လာရင်း ညင်ညင်သာသာ ဝင်ထိုင်တော့ မေ လူးလဲထထိုင် လိုက်မိသည်။ ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားမိဆဲ ခေတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို စားပွဲလေးပေါ် လှမ်းတင်တော့ နွယ်နီ ငေးငေးလေး ကြည့်ကာ ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်သည် လား မသေချာပါ။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ အပြုံးနွေးနွေးလေးနှင့်ရှိနေသော ခေတ်ပုံလေး

ကိုမေ ပြုံးပြုံးလေး ငေးကြည့်ရင်း

“နွယ်နီ ခေတ်နဲ့ ငါ တွေ့ချင်တယ်ဟာ”

“အင်း တွေ့ရမှာ ပေါ့မေရယ်၊ ဒီညတော့ မေ လန်းဆန်းအားရှိသွား
အောင် အနားယူလိုက်ပါ ဦးနော်”

လေဆိပ်က ပြန်ခဲ့ကြကတည်းက နွယ်နီ ထိုစကားကို ဆိုခဲ့သည်။ ။
အင်္ဂလန်မှ မြန်မာပြည်အထိ ခရီးစဉ်တွေ မနာတမ်း ဖြတ်ပြန်ခဲ့ရသော
မေ့ကို နွယ်နီက ပင်ပန်းနေသည် ဟု ထင်နေသည်။ ။

တကယ်ဆို မေ စိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွနေခဲ့တာ နွယ်နီမှ မသိ
နိုင်ဘဲ။

ဒီအခြေ ဒီဘဝရောက်ဖို့ အတွက် အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မေ ဘယ်လော
ကအထိ ရုန်းကန်ကြိုးစား ခဲ့ရသလဲ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ။

အိပ်မက်ဆန်လွန်းသော အခြေအနေကြီးကို မေ ဖြစ်မြောက်အောင်
ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ခြင်းက ခေတ်ကိုချစ်သော ချစ်ခြင်းတွေရဲ့ ခွန်အားကြောင့်
ပဲ ဖြစ်၏။

“နွယ်နီ နင်ပြောသလိုပါပဲ၊ အခု ငါ့အဖြစ်က အရမ်းအိပ်မက်ကြီးဆန်
လွန်းတယ် သိလား၊ ငါ့ရဲ့ မာနတွေနဲ့ ငါစိန်ခေါ်ပြီး ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့တာဆို
ပေမဲ့ အဓိကက ခေတ်ကိုချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ငါ ဒီဘဝကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့
တာတော့ သေချာတယ် သိလား၊ ရေခြားမြေခြားမှာ ငါ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အ
ခက်အခဲ တွေကြုံရတိုင်း ခေတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး ငါ့ခွန်အား
တွေ ပြန်မွေးယူခဲ့ရတာပါ”

မေ့စကားကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ငေးစိုက်နားထောင်နေသော နွယ်နီကို
မေ ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ။

“ငါ ခေတ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့ကို မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာရောက်မှ သိခဲ့ရ တာပါ။ ငါခေတ်ကို ငါ့ဘဝ အသက်ပုံပြီး ချစ်ခဲ့ တာ”

“မေ ရယ်”

နွယ်နီ ပင်သက်လေးရှိက် ရေရွတ်ရင်း မေ့ပခဲ့ကို သိုင်းဖက်ထား၏။
နွယ်နီ ကျောပြင်လေး ကို မေလည်း တင်းတင်းလေး ပြန်ပွေ့ဖက်ရင်း

“နွယ်နီရယ် နင်ကတော့ ငါ့အတွက် ဟိုတုန်းကလိုပဲ မပြောင်းလဲတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲနော်၊ ငါ ကျိန်ရဲပါတယ်၊ နင့်ကိုငါ သတိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တ မင် အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့တာပါ။ ငါ့ကို မသွား ခင်ကတည်းက ငိုယိုပြီး တားခဲ့တဲ့ နင် ထပ်ပြီးတားမှာ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ နင် ငိုရင် ငါလည်း ငိုမိမှာ လေ ဒါကြောင့်ပါ”

“မေရယ် ငါ အခုချိန်မှာ နင့်ကို အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး၊ နင်ပြန်ရောက်လာတော့မယ်လို့ ငါ့ဆီ ဆက်သွယ်လိုက်ကတည်းက ငါ အရမ်းဝမ်းသာသွားခဲ့တာပါ”

“အဟင်း ငါ ထင်တယ်၊ အဲဒီနေ့က နင် ငိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

နွယ်နီ မျက်နှာလေးကို စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်ပြီး မေ မေးတော့ နွယ်နီ မချီတင်ကဲလေး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည် ။

“ငါ့သူငယ်ချင်မလေးနဲ့ နှလုံးသားက ဝါဂွမ်းလေးလို နူးညံ့တာ ငါသိတာပေါ့၊ ဪ နွယ်နီ အခု ငါပြန်ရောက်နေတာ ခေတ် တကယ်မသိသေးပါဘူးနော်၊ နင် ဘာမှ မပြောထားဘူး မဟုတ် လား”

“ဟင့်အင်း ငါ ဘာမှ မပြောထားပါဘူး မေရယ်”

“သင့်ခယူ နွယ်နီ ခေတ် ငါ့ကိုမြင်ရင် အရမ်းအံ့သြဝမ်းသာ

သွားစေချင်လို့ ပါ၊ မနက်ဖြန်တော့ ငါတို့ ဆုံဖြစ်မှာ ပါနော်”

“အင်း အင်းပါ မေရယ်၊ နင် အိပ်တော့နော်၊ ငါလည်း အိပ်တော့မယ်”

နွယ်နီ အပြီးယဲ့ယဲ့လေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ခုတင်လေးမှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မေ့ကို မျက်နှာဝန်း ကြည်ဖျော့ဖျော့လေးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော် မေ၊ မနက်ကျမှ ဆုံကြစို့နော်”

မေ ပြုံးပြီးလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နွယ်နီနီ အခန်းထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ အခန်းတံခါး ကို ညင်သာစွာ စေ့ပိတ်သွားတာ မေ ငေးကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်က ခေတ် ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းယူလိုက် မိ၏။

ပြီးတော့ ခုတင်လေးပေါ် လှဲအိပ်ရင်း ခေတ်ပုံရိပ်လေးကို မြတ်နိုးစွာ ပြန်ကြည့်မိပြန်၏။

နွယ်နီက အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်ဟု သတိပေးသွားပေမဲ့ မေ့ မျက်ဝန်းတွေကမှ အိပ်စက် ခြင်းကို အလိုမရှိခဲ့ဘဲလေ။

အင်္ဂလန်မှာ တုန်းကလည်း အလုပ်တွေထဲမှာ မေ့စိတ်တွေ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ပေမဲ့ ခေတ် ပုံရိပ် လေးကိုတော့ ညစဉ်တိုင်း အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖြစ်တတ်စမြဲ။

အခုလည်း ခေတ်ပုံရိပ် ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ကာ မေ အိပ်မပျော်ပါ။ အရင်တုန်းကတော့ လွမ်းစိတ်တွေနှင့် ခွန်အားတွေအတွက် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အနာဂတ်အတွက် လှပသော အိပ်မက်လေးကို ပျော်ရွှင်ခံစား ရင်ခုန်မိတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှ ခေတ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ စိုလဲ့နေသော နှုတ်ခမ်း

လေးတွေ အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိအောင် ချောမောလွန်းသော ခေတ်ရဲ့
အကြည့်တွေ အပြုံးတွေထဲမှာ မေ့နှလုံးသားက ပျော်ဝင် လှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသ
ည် ။

အတိတ်သည် မေ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော
ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ရှင်သန်ခဲ့ဖူး သည် ။ ပြီးတော့ မာနတွေနှင့် အိပ်မက်ဆ
န်လွန်းသော ဘဝကြီးကို စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးပါသည် ။

တစ်မုံစီမုံ ပြန်တွေးကြည့်တော့ အံ့ဖွယ်မေ ဆိုသော မေရဲ့ မဝေး
သော အတိတ်တစ်ခုမှာ ...။

*

အခန်း (၃)

ဝရန်တာလေးကိုထွက်ခဲ့ရင်း အကြည့်တွေက ခြံဝင်းထဲက ပိတောက်ပင်ကြီးဆီ အရောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည် က ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်။

ပိတောက်ပင်က သစ်ကိုင်းလေးမှာ နှစ်ကောင်ယှဉ်နားနေသော ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို မြင်တော့ မေ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးမိသည် ။

မေ့အနားမှာ သာ နွယ်နီနီ ရှိနေလျှင်တော့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်သွားမည် မသိ။ သည် လို နှစ်ကောင်ယှဉ်တွဲ ငှက်မောင်နှံကို မြင်တွေ့ရလျှင် ကံကောင်းသည် ဟု နွယ်နီက ယုံကြည် တတ်သူ ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းသူဘဝတုန်းကဆို အတန်းနားသည် နှင့် မေနှင့်နွယ်နီ ကျောင်းဝင်းထဲ လျှောက်ကာ ငှက်မောင်နှံလေးတွေကို ရှာဖွေကြသည် အထိ ရူးသွပ်ခဲ့ကြဖူးသည် ။

“ဟင် မေက နိုးနေပြီကိုး”

နွယ်နီ အသံလေးကြောင့် မေ လှည့်ကြည့်တော့ ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်လာသော နွယ်နီကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

“အခုပဲ နိုးတာ နွယ်နီရဲ့ ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း ဟင် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလဲ မေရဲ့ ၊ ဘာမရှိတော့တာလဲ”

“စောစောက ဟောဟို ပိတောက်ကိုင်းလေးမှာ ငှက်မောင်နှံလေးနှစ်ကောင် နားနေတာ အခု ပျံသွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား မေ မြင်လိုက်တာပေါ့၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ မေ ဒီနေ့ ပျော်ရွှင် ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ ကြုံမှာ သေချာတယ် သိလား”

နွယ်နီကတော့ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးပြောနေသည်။ နွယ်နီကို ကြည့်ကာ ငေးရယ်နေတော့

“ဘာလဲ မေက မယုံလို့ လား”

“အဟင်း ဟင်း ယုံပါတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက ငါတို့ တွေ ဒီလို ငှက် မောင်နှံလေးတွေကို လိုက်ရှာတာ အမှတ်ရလို့ ပါ”

မေ့စကားကြောင့် နွယ်နီ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူဘဝကို လွမ်းမောမော လေး ဖြစ်သွားပုံ ရှိသည်။

“အင်းနော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို ပြန်လိုချင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်း ပြန်ဆုံချင်လိုက်တာ မေရယ်”

ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်သော အတိတ်ကို တမ်းတတလေး နွယ်နီ တောင့်တနေပြန်သည်။ တကယ်ဆို မေတို့ ကျောင်းပြီးခဲ့တာပဲ ငါးလ ကျော်နေခဲ့ပြီ။

အတူကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်းတွေထဲက တချို့ဆို လုပ်ငန်းခွင်တွေထဲတောင် ရောက်ကုန်ပြီ။ မေ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ဝမ်းရေးအတွက် ရုန်းကန်နေခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

နွယ်နီနီ အတွက်ကတော့ ဘာမှ ပူပန်စရာ မရှိသော ဘဝမို့ အချိန်တွေက ပျင်းရိစရာ ကောင်းနေမှာ သေချာပါသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဖခင်နှင့် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သော နွယ်နီနီအတွက်တော့ ဘဝမှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီးသားဖြစ်သည်။

သိန်းထောင်ချီတန် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်နိုင်သော နွယ်နီက အံ့ဖွယ်မေဆိုသော ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်သူမကိုမှ အားလုံး ထက် ပိုမိုခင်တွယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

အဆောင်နေ ကျောင်းတက်ပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသော မေအပေါ်မှာ နွယ်နီက အမြဲတမ်း ဖေးမစာနာတတ်သလို နွယ်နီ မိဘနှစ်ပါးကလည်း ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ နွယ်နီတို့ အိမ်ကြီးက မေ့အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်ခဲ့သလို အခုလို ကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်တော့ မေ ညအိပ်လာနေဖြစ်သည်။ ။

“မေ ရေချိုးတော့လေ၊ ညနေ ပြန်မှာ မို့လား”

“အင်း နေ့လယ်လောက်ပြန်မယ်၊ အဆောင်မှာ လုပ်စရာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ် နွယ်နီ ရဲ့ ”

“မေကလည်း တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက်ပဲ ဆုံရတာကို မသိဘူး ညနေမှ ပြန်ရမယ်”

“အေးပါကွာ ကဲ တို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ပြီးရင် ကော်ဖီသောက်ရအောင် ဆင်းခဲ့နော်၊ ဒေါ်မြိုင်က မေနဲ့ နွယ်နီစားဖို့ နန်းကြီးသုပ တွေ လုပ်ထားတယ်”

နွယ်နီစကားကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး မေ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဒီအိမ်ကြီးကတော့ မေ့အတွက် ကိုယ့်အိမ်ရာလိုပဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နေသော မေ့ကို နွယ်နီက သူမရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ လာနေဖို့ အမြဲတမ်း ခေါ်ဖူးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မေကတော့ငြင်း

ဆန်ခဲပါသည်။ ။

ဘဝကို မေတစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်တတ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဖေဖေက မေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသည်။ မေမေကတော့ မေ ဆယ်တန်း အောင်သည့်နှစ်မှာ ပဲ ဆုံးပါးခဲ့၏။

လောကကြီးမှာ ရှားရှားပါးပါးကျန်ခဲ့သည့် ဖေဖေဘက်က တော်စပ်သော ဒေါ်လေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေညီမ ဒေါ်လေး ခိုင်က မေ့ကို တူမရယ်လို့ မခင်မင် မသတ်မှတ် ခဲ့ပါ။

မိဘတွေ ဆန့်ကျင်ပြီး မေမေ့ကို ဖေဖေ လက်ထပ်ခဲ့ကတည်းက ဖေဖေမိဘတွေက ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေဆုံးတော့ ဒေါ်လေးခိုင်နှင့် အဘွားရှိနေသေးသည်။ ။

မေ့လိုပဲ မာနကြီးသော မေမေက အောက်ကျို့ခံကာ ဘာအကူအညီမှ မတောင်းဘဲ သားအမိ နှစ်ယောက် ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

မေမေ ဆုံးပါးချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့ အမေ အဘွားလည်း ဆုံးပါးသည်။ ဒေါ်လေးခိုင်က ဖေဖေ ရသင့် သည် ဆိုသော အမွေ သိန်းသုံးဆယ်ကို မေ့ဆီ ပို့ပေးသည်။ တကယ်ဆို ဖေဖေ ရသင့်တာ ထိုထက် မကသော တန်ဖိုးရှိမှန်းလည်း မေ သိပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မက်မောမနေချင်တော့ပါ။ သဒ္ဓါ၍ ပေးတာကိုယူကာ မေမေ ပိုင်ဆိုင်သော ခြံဝင်းနှင့် အိမ်ကို ရောင်းချပြီး မေ တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန် တက်ခဲ့သည်။ ။

လက်ထဲက ငွေကလေးဘဏ်မှာ အပ်နှံကာ အဆောင်နေရင်း ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ခဲ့သည်။ ။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံသင်တန်းတက်

သည် ။ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတွေ မှာ ဝင်ပြိုင်ရင်း ဆုတွေလည်း ရခဲ့ဖူးသည် ။

မေ ဝါသနာပါသော ဓာတ်ပုံပညာနှင့်ပဲ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဝင်ငွေရအောင် ရှာနိုင်ခဲ့ သည် ။ အခု ကျောင်းပြီးတော့လည်း မေ့ရဲ့ ကိုယ့်ပိုင်ဓာတ်ပုံဆိုင်လေး ဖွင့်ဖြစ်သည် ။

မေ့ရဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တော့ ပြည့်စုံ အဆင်ပြေခဲ့၏။

တစ်ပတ်တစ်ရက် နားဖြစ်သော ဒီလိုနေ့လေးမှာ တော့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း နွယ်နီနီ အိမ်မှာ မေ အချိန်ကုန်တတ်၏။

ရေမိုးချိုးပြီးတော့ မေ ထည့်ယူလာသော ဝတ်စုံလေး လဲလှယ်လိုက်သည် ။ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မပြင်ဆင် မခြယ်သတော့ဘဲ ကော်ဖီပိုင်းကို ဆင်းခဲ့သည် ။

ကော်ဖီပိုင်းမှာ နွယ်နီ မေ့ကို စောင့်နေခဲ့၏။

“လာ မေ ဒီမှာ အခုပဲ ဒေါ်မြိုင် နန်းကြီးသုပ်တွေ သုပ်ပေးထားတာ၊ မပွခင် စားလိုက်ကြရ အောင်”

“စားကြ စားကြ မေလေးကော နွယ်လေးပါ ကြိုက်တာသိလို့ အများကြီး ဒေါ်မြိုင် ဝယ်ထားတယ် သိလား”

ဒေါ်မြိုင်က အသုပ်ပွဲတွေ ပြင်ဆင်ပေးရင်း ပြောသည် ။ နွယ်နီ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားကြတာမို့ ကော်ဖီပိုင်းမှာ မေတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိ၏။

“မေ နင် ဒီနေ့လာမှာ သိလို့ ဒေါ်မြိုင်က ရှယ်စီစဉ်ထားတာဟ၊ နင်ကြိုက်တဲ့ ကင်ပွန်းချဉ် ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်လေ၊ ငါ ရုတ်သီးဆားထောင်းနဲ့ ကြက်သားဆီပြန်လည်း ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်လား ဒါ ဆိုရင်တော့ ညနေစာ အလွတ် အဝဆွဲသွားမယ်ဟာ”

“ညနေစာပါ စားပြီးမှ ပြန်လို့ ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ အများကြီး ချက်ထားတာ၊ မေမေ တို့ က ဒီနေ့ညနေစာပါ အပြင်မှာ စားသောက်ပြီး မှ ပြန်လာကြမှာ ဟ”

“သိပါတယ် နင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလို့ ငါ့ကို ဇွတ်နေခိုင်း နေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ ညနေမှ ပြန်ပါမယ် နွယ်နီရယ်”

နွယ်နီ မျက်နှာလေး ကျေနပ်စွာ ပြုံးသွားခဲ့သည် ။ နှစ်ယောက်သား ဒေါ်မြိုင် သုပ်ပေးသော နန်းကြီးသုပ်တွေ အဝစားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းကို ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

“ငါအသစ်ဝယ်လာတဲ့ ကိုရီးယားကားတွေ ရှိတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ အတူ ကြည့်ရအောင်နော်”

နွယ်နီ အသစ်ဝယ်ထားသော ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲကို ဖွင့်ကြည့် နေတုန်းမှာ ဆင်ဝင် အောက်ကို ထိုးရပ်လာသော ကားသံကိုတောင် သ တိမထားလိုက်မိကြပါ။

“ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျ အိမ်ရှင်တို့ ”

ခေါ်သံလေးကြားမှ မေနှင့်နွယ်နီ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြသည် ။ ပိ တ်ထားသော ဧည့်ခန်း သံပန်းတံခါးအပြင်မှာ ရပ်နေသော လူရွယ်တစ် ဦး။ အစိမ်းရောင်တီရှပ်လက်တိုနှင့် အနက်ရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည် ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဘေးခွဲဆံပင်တိုတိုက သပ်သပ်ရပ်ရပ်မို့ ရှင်းသန့်ချောမောလွန်း သော မျက်နှာလေးကို ပိုလို့ ပေါ်လွင်စေသည် ။

မေ ကိုယ်တိုင် ငေးငေးလေး ကြည့်နေတုန်း နွယ်နီက အရင်ဆုံး ထ

သွားခဲ့ရင်း

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲရှင်”

“အန်တီ ဒေါ်မြတ်းပန်းနွယ် ရှိသလား ခင်ဗျာ”

“ဪ မေမေ မရှိဘူးရှင်၊ ဖေဖေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားပါတယ်၊ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး”

နွယ်နီ ပြောရင်း ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေသည် ။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ငွေမင် ရောင် ပရာဒိုကားကြီးက ထိုလူရွယ်ရဲ့ ကားပဲဖြစ်မည်။

မေတို့ က ကိုရီးယားဇာတ်ကားထဲ အာရုံဝင်စားနေသလို ကားစက်သံကလည်း ငြိမ့်ငြောင်း လွန်းတာမို့ မသိလိုက်ကြတာ ဖြစ်မည်။

လူရွယ်ကို ဧည့်ခန်းထဲ နွယ်နီ ဖိတ်ခေါ်နေတာမို့ မေလည်း ရီမုဒ်လေးနှင့် EVD စက်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပါသည် ။

“ထိုင်ပါဦးရှင် ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ၊ ကျွန်မကို မှာ ခဲ့လို့ ရရင် မှာ ခဲ့ပါ”

နွယ်နီက ဧည့်ခံရင်း ပြောသည် ။ ကြည့်ရတာ သူ့ကိုနွယ်နီတောင် ခင်မင်ရင်းနှီး သိထားပုံ မရပါ။

သူက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်မှ သူ့ရဲ့ ရှင်းသန့် ကြည်လင်နေသော မျက်နှာလေးကို မေ အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည် ။

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းလေးတွေက ထူပိန်းနေတာ မဟုတ်ဘဲ စိမ်းညိုနေ၏ ။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင် တွေနှင့် မျက်ဝန်းညိုတွေက ကြည်လင်တောက်ပကာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည် ။

စင်းပြီး ပေါ်လွင်သော နှာတံက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် နဂိုစိုလဲ့သော နှုတ်ခမ်းတွေက ပိပိ ရိရိ။

“ဪ မေ့နေလိုက်တာ၊ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

နွယ်နီ ဆိုတော့ သူ ကသောကမျောလေး လက်ကာငြင်းရင်း

“မလုပ်နဲ့ တော့ ကျွန်တော် အခုပဲ သောက်လာလို့ ပါ၊ အန်တီမြတ် မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မေမေ ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းလေး ထားခဲ့ပါရစေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင်”

သူက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပါကင်ဘူးလေးကို ထုတ်ပေးသည် ။ ရတနာပစ္စည်းထည့် သော ဘူးလေးပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

“ကျွန်တော့် မာမီ ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ၊ ဒေါ်ခင်မာလင်းဆို အန်တီမြတ် သိပါတယ်၊ မာမီ လည်း အန်တီမြတ်ဆီ ဖုန်းဆက်ထားမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ လာရင် နွယ်နီ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

နွယ်နီက ဘူးလေးကို လှမ်းယူနေတုန်းမှာ သူ့အကြည့်တွေက မေ့ဆီ ဝေ့ခနဲရောက်လာသည် ။ မေကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည် ။

သူ့အကြည့်တွေကြောင့် မေ ရင်ကလေး တုန်ခါသွားခဲ့ရတာတော့ အမှန်။ ကပျာကသီ အကြည့်လွှဲလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

နွယ်နီကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထရပ်တော့မှ မေ ပြန်မော့ကြည့်မိသည် ။ သူက မေ့ကို ပြုံးပြုံး လေး နှုတ်ဆက်နေသေးသည် ။

မေလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြီးပြတော့ နွယ်နီ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်တာ မြင်လိုက်သေး၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘဲ မေ ရှက်မျက်နှာလေး နီသွားမိ၏။

သူက နှုတ်ဆက်အပြီးလေးနှင့် ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားလေးဆီ လှမ်းထွက် သွားသည် ။ မစိပ်မကျ ခြေလှမ်းတွေနှင့် လျှောက်သွားသော သူ့စတိုင်က ကြည့်ကောင်းလွန်းတာ အမှန်။

“မေ”

သူ့ကားလေး ဆင်ဝင်အောက်က မောင်းထွက်သွားတုန်းမှာ ပဲ နွယ်နီ မေ့ကို လှမ်းခေါ်တာမို့ လှည့်ကြည့်မိသည် ။

“တကယ်ချောတယ်နော် မေ သဘောကျသွားပြီလား။”

“အံ့မယ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။”

“စိတ်မဝင်စားဘူး မလုပ်နဲ့ ၊ သူ့အကြည့်တွေက မေ့ကို စိတ်ဝင်စားပုံ ပြသွားတာ အထင် အရှားပဲ”

“ဟင် ဘာဆိုလို့ လဲ၊ နွယ်နီဆီ လာတာပဲလေ”

“နိုး နွယ်နီနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါဘူး၊ မေမေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ သား ထင်တယ် ၊ မေနဲ့ ဒီနေ့ ဆုံလိုက်တာ ထူးခြားတယ်၊ ဖူးစာရေးနတ်က ဆုံဆည်းအောင် ဖန်တီးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“နွယ်နီရယ် ပေါက်ကရဲတွေ မပြောပါနဲ့ ၊ မေ ထင်တာတော့ နွယ်နီ အမေက သဘောတူထား တဲ့ သူလားမသိဘူး”

မေ့စကားကြောင့် နွယ်နီ ပခုံးလေးတွန့် ခေါင်းလေး ခါယမ်းပြရင်း

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နွယ်နီ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဖေနဲ့ မေက

ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက် ဖက်ဘူးလို့ ပြောပြီးသား၊ ပြီးတော့ နွယ်နီကလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နွယ်နီ စိတ်မဝင်စားလို့ မေ့ဘက် မြားဦးလှည့်နေတာလား”

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ မေက နုနုညက်ညက်လေးနဲ့ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ချောတယ်၊ နွယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေးကို လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ချစ်သူနဲ့ ပဲ ဆုံဆည်းစေချင်တယ်လေ”

“အဟင်း တော်ပါတော့ နွယ်နီရယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မသိသေးတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မေ့ကို ဇွတ်သဘောတူမနေပါနဲ့ ၊ ကဲ အခွေဆက်ကြည့်ရအောင်ဟာ”

မေ စကားပြတ်အောင် ပြောရင်း ရီမုဒ်လေး ကောက်ယူကာ ကြည့်လက်စ ကိုရီးယားကားကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အာရုံတွေက တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ မရှိခဲ့ပါ။

သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်သွင်လေးကတော့ မေ့အာရုံထဲမှာ လာငြိတွယ်နေခဲ့သည်။ ။
မလုံမလဲစိတ်တွေနှင့် နွယ်နီကို လှမ်းကြည့်တော့ နွယ်နီအာရုံတွေက ကိုရီးယား ဇာတ်ကားထဲမှာ ပဲ ရှိနေတာ သေချာ၏။

မေ ပင့်သက်လေး ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။

တဒင်္ဂလေး ဆုံမိသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အလွယ်တကူ တိမ်းညွှတ်သွားရ လောက်အောင် မေက ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲလေ။

အခန်း (၄)

“လင်းလွန်းခေတ် တဲ့ မေရဲ့ ”

“ဘာရယ် ဘာပြောတာလဲ နွယ်နီရဲ့ ”

ဖုန်းထဲက နားမလည်နိုင်သလို ပြန်မေးနေတော့ မေ့အသံလေးကြောင့် နွယ်နီ ရယ်မိပြန် သည် ။

“နွယ်နီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မေ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို မေ ရေရွတ်နေသည် အထိ နွယ်နီ ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ အရယ် တွေ့ မရပ်သေးတော့ ...။

“ဟဲ့ နွယ်နီ နင် ရူးသွားပြီလား၊ ဘာလို့ အကြောင်းမဲ့ ရယ်နေတာလဲ”

“အဟင်း ဟင်း ရယ်ချင်လို့ ဟ ဟင်း ဟင်း”

“ဟာ ငါစိတ်ရှုပ် လာပြီ၊ ရယ်ချင်ရင် နင့်ဘာသာ အားရအောင်ရယ်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့ မယ်”

“အာ နေဦး နေဦး၊ အဟင်း ဟင်း ငါအတည်ပြောပျံ့မယ် ခဏလေး”

နွယ် အရယ်တွေကို ဘရိတ်အုပ်ပစ်ကာ ကသောကမျောလေး တားလိုက်ရသည် ။ ပြီးမှ

“လင်းလွန်းခေတ် ဆိုတာ ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက အိမ်ကိုလာတဲ့ သူလေဟာ၊ နင်နဲ့ ငါ သဘော တူတယ်ဆိုတဲ့ သူပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်အောင် မေ့ဘက်က စကားသံ
တွေ တိတ်သွားသည်။ ။ မေ့ရင်တွေ ခုန်နေသည် လား။ နွယ် သိချင်မိသ
ည်။ ။

“မေ့ဖုန်းကို နှင့်ရင်ဘတ်နား ကပ်လိုက်စမ်းပါ။ နှင့်ရင်ခုန်သံတွေကို
ငါ ပုံဖော်ကြည့်ချင်လို့”

“ဘာရင်ခုန်ရမှာ လဲ၊ မေ့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“မဆိုင်ဘူး မလုပ်နဲ့ လေ၊ နွယ်ကတော့ မေ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာ
နေတယ် သိလား၊ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ လင်းလွန်းခေတ်က မေ့ကို စိတ်ဝ
င်စားနေတာ သိလို့”

“ဟာကွာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

တစ်ဖက်က ပြောနေသော မေ့မျက်နှာလေး ရှက်သွေးလွှမ်းနေမည်
ဟု နွယ် ယုံသည်။ ။

“ဘာတွေ လာပြောသလဲ မမေးနဲ့ ၊ လင်းလွန်းခေတ်က မေ့နဲ့ တွေ့လို
က်ပြီးကတည်းက နေ့တိုင်း အိမ်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလာ
နေတာ နေ့တိုင်းပဲ၊ မေ့ကို ပြုံးပြရုံနေတဲ့ မျက်လုံး တွေ ချာလည်နေတာ
သိလား”

“နွယ်နီနော် ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့ ၊ နွယ်ဆီလာတာ ဆိုတော့ နွယ်
နဲ့ ပဲ ဆိုင်တယ်၊ တို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဟေ့ နွယ်စကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦး၊ သူ့နှုတ်ကကို ဖွင့်မေး
တာ မေ့အကြောင်းတွေ နွယ်အားလုံး ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဘာရယ် မေ့အကြောင်းမေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လင်းလွန်းခေတ်က နွယ်ကို ခင်အောင်ပေါင်းပြီး မေ့အကြောင်းတွေ မေးတာ၊ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုဘူး၊ သူ မေ့ကို ချစ်နေတာ အမှန်ပဲ”

“ဆောရီးပဲ နွယ်၊ မေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နွယ်ပဲ အဲဒီ လင်းလွန်းခေတ်ကို ချစ်သူတော်လိုက် ပေါ့”

“အဲဒီလို မပြောနဲ့ လေ မေရဲ့ ၊ သူက မေ့ကို စိတ်ဝင်စားနတာ နွယ်သိတာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် နွယ် ကျေနပ်တယ်၊ ဝမ်းသာတယ် သိလား၊ သူနဲ့ မေက လိုက်ဖက်ညီတယ်၊ လင်းလွန်းခေတ် မိဘ တွေက ပြည့်စုံချမ်းသာတယ်၊ လင်းလွန်းခေတ်ကလည်း ပညာတတ် ဘွဲ့ရပြီးသား၊ သူ့အဖေရဲ့ အလုပ် တွေကို ဦးစီးလုပ်တော့မယ့် လူတော်တစ်ယောက်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး နွယ်ရဲ့ ၊ ဘာလို့ သူ History တွေ မေ့ကို လာပြောပြနေတာလဲ”

“မေက နွယ်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေး၊ နွယ်သူငယ်ချင်းလေးကို အရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ရစေချင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လင်းလွန်းခေတ်ရဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းကို စုံစမ်းထား တာ”

နွယ် အားတက်သရောလေး ပြောမိသည် ။ တကယ်လည်း သူငယ်ချင်းမလေးအတွက် နွယ် ပျော်နေမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ မေ့ဘဝလေး အေးချမ်းစေချင်သည် ။

လင်းလွန်းခေတ်ဆိုသော ပြည့်စုံချမ်းသာသည့် ယောက်ျားနှင့် နီးစပ်စေချင်သည် ။ ဒါ နွယ်ရင်ထဲက အဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဆန္ဒပဲ ဖြစ်၏။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ မေ၊ သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံလာရင် ခေါင်းညိတ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားနော်”

“ဟင့်အင်း မေ သူ့ကို ချစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင် ဘာလို့ လဲ မေရဲ့ ”

“အဓိကအကြောင်းရင်းက သူ ချမ်းသာနေလို့ ပေါ့”

“ဟင် ဘာဆိုင်လို့ လဲ မေရဲ့ ”

“ဆိုတာပေါ့ နွယ်ရဲ့ ၊ ဘဝတွေက ထပ်တူညီမှ ဟာမိုနီ ဖြစ်မှာ လေ၊ တကယ်ဆို လင်းလွန်း ခေတ် အခြေအနေက နွယ်နဲ့ မှ ထပ်တူကြတာ၊ ဒီတော့ မေ့ကို တိုက်တွန်းမနေနဲ့ နွယ်ပဲ ရွေးလိုက်”

စကားအဆုံးမှာ မေ ဖုန်းလေးပိတ်သွားခဲ့သည် ။

နွယ် မချင့်မရဲလေး ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။ ကိုယ့်မှာ တော့ မေ့ အတွက် ဝမ်းသာနေခဲ့ရတာ အမှန်။ မေက လက်မခံချင်သလို ငြင်းနေ တော့ စိတ်ပျက်မိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းလွန်းခေတ် အပေါ်မှာ မေ ရင်မခုန်ဘူးဆိုတာ တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မင်းသား လေးတစ်ပါးလို ချောမောပြီး အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံသည့်သူကို မေ လက်မခံသည့် အကြောင်း ပြချက်က ချမ်းသာပြည့်စုံလို့ တဲ့ ။

အချစ်ဆိုသော အရာကို နွယ် မကြုံမသိပေမဲ့ မေ ပြောသော အချက် နှင့် မသက်ဆိုင်ဟု ထင် သည် ။

ဒါကို မေ လက်ခံနိုင်သည့်အချိန်ကျလျှင်တော့ ...။